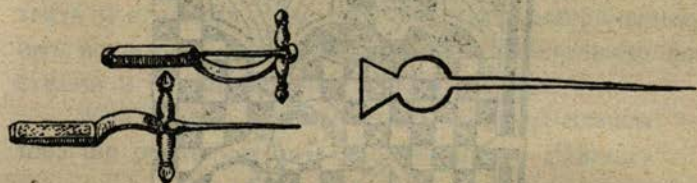

Споредъ напредѣка на материала за писане се мѣнявали и писалкитѣ. По камънитѣ дѣлбаели съ особени рѣзци, а по металнитѣ и дървени плочи — съ остроило и игли. За писане по восѣчнитѣ дѣсчици употрѣбявали тънки прѣчици, на единия край заострени, на другия сплеснати; тия прѣчици римлянитѣ наричали стилъ, и ги правѣли най-често отъ желѣзо и кости. Съ острия край чертаели буквитѣ, а съ тѣпия заглаждали написаното, когато дѣсчицата трѣбвало да се използва наново.

Стилове за писане, намѣрени при разкопкитѣ въ Римъ.

На папирусъ пишели съ трѣстикова прѣчица, изострена на единия край подобно на клѣвка, като пачитѣ пера. Тая уредъ се казва калемъ. И понеже той бързо се затѣпявалъ, римлянитѣ го замѣнили съ металически, а следъ това почнали да си служатъ съ пера отъ лебедъ, гарванъ и гжска.

Стоманенитѣ пера почнали да правятъ още презъ XIV в., но по-усѣвършенствувани имаме едва отъ преди 100 години. Тая година (1932) се смѣта юбилейна за днешното стоманено перо.

Покрай тия уреди за писане старитѣ народи употрѣбявали и оловото, а отъ XII в. е въведенъ моливътъ. Оловенъ моливъ въ дървена опаковка имаме отъ 500 години насамъ.

Нашитѣ четци се сѣщатъ, че както на папируса, тѣй и на пергаментъ, а по-сетне и на хартията, хо-